

Первинний Ключ

КУПИТИ

Шостий щоденник Улісса Мура.

Улісс Мур живий і завжди був на віллі Арго, перед очима Джейсона, Джулії та Ріка. Але тепер дітлахам доведеться зіткнутися з іншою проблемою... Після подорожі на «Метіді», Джейсон і Джулія потрапляють у пастку в середньовіччі, де їм доведеться за будь-яку ціну знайти Первинний Ключ, адже він єдиний зможе повернути близнюків додому...

Чому варто читати:

Популярна серія пригодницьких книг про підлітків, які подорожують у часі. Щоденник Улісса Мура — це книга-квест, читаючи яку ви розгадуєте таємниці та загадки разом із героями.

— УЛІСС МУР —
Первинний Ключ
ЗОШИТ ПОСТІЙ

Переклад з італійської Любові Котляр

«Ulysses Moore» and the related logo are copyright, trademark and exclusive license of Atlantyca S.p.A. All Rights Reserved. The moral right of the author has been asserted. All names, characters and related indicia contained in this book, copyright of Atlantyca S.p.A., are exclusively licensed to Atlantyca S.p.A. in their original version. Their translated and/or adapted versions are property of Atlantyca S.p.A. All rights reserved.

No part of this book may be stored, reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without written permission from the copyright holder. For information address Atlantyca S.p.A.

© 2006 Atlantyca S.p.A., Italy.

© 2018 Mondadori Libri S.P.A for PIEMME.

© 2021 переклад українською мовою, ПП «ACCA».

A story by Pierdomenico Baccalario.

Illustrations and graphic project by Iacopo Bruno.

Original title: La Prima Chiave.

International Rights © Atlantyca S.p.A., Atlantyca S.p.A., via Leopardi 8 — 20123

Milano — Italia — foreignrights@atlantyca.it — www.atlantyca.com

© mrgaser, e-pub, 2022

ISBN 978-617-7877-31-7

Аннотація

Улісс Мур живий і завжди був на віллі Арго, перед очима Джейсона, Джулії та Ріка. Але тепер дітлахам доведеться зіткнутися з іншою проблемою... Після подорожі на «Метіді», Джейсон і Джулія потрапляють у пастку в середньовіччі, де їм доведеться за будь-яку ціну знайти Первинний Ключ, адже він єдиний зможе повернути близнюків додому...

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м.Харків.**

До уваги читача

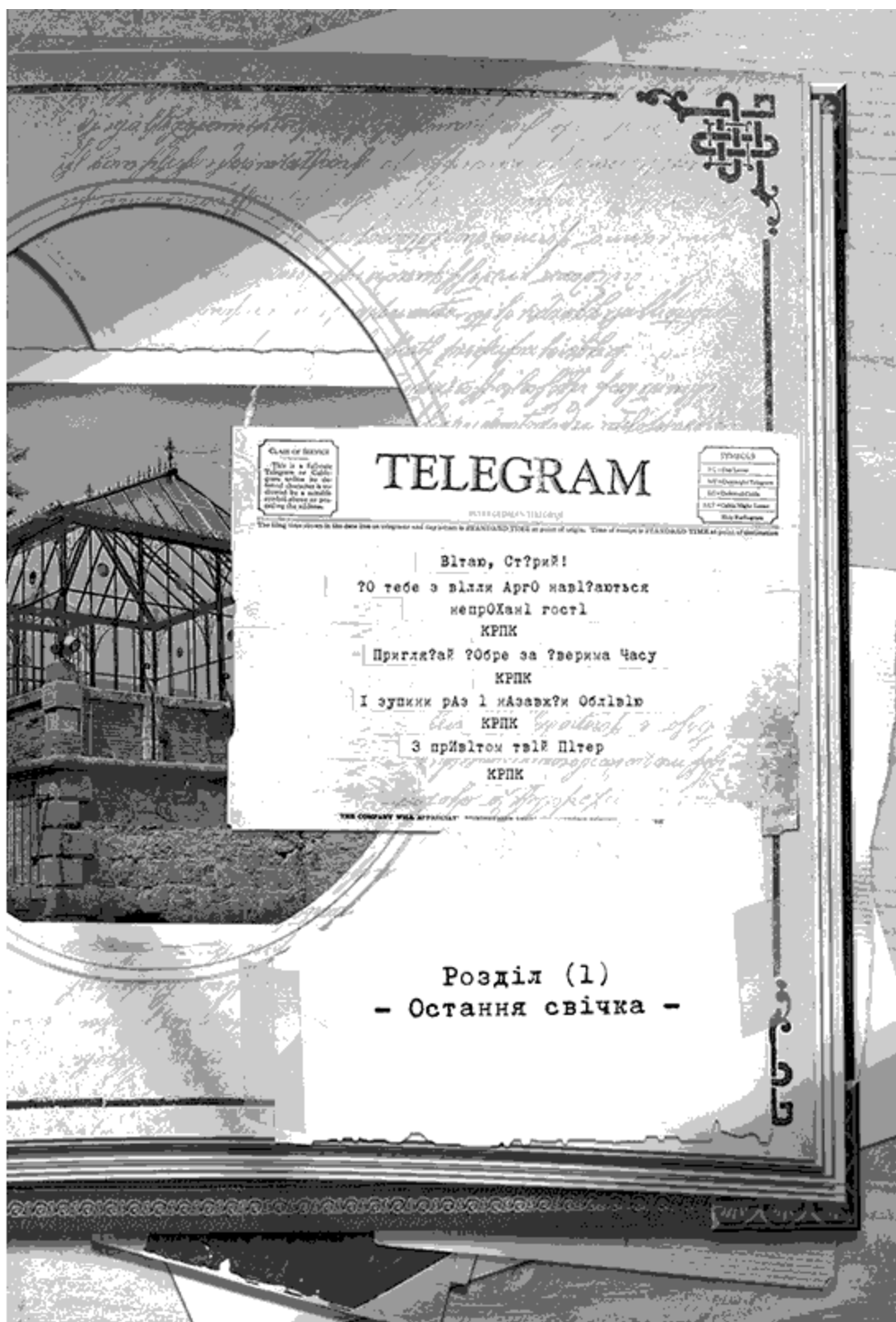
Після цілого місяця тривожного мовчання П'єрдоменіко Баккаларіо нарешті відгукнувся. Спершу ми отримали від нього телеграму, а через кілька днів — і посилку з перекладом шостого зошита Улісса Мура. Ви не можете собі уявити, які приголомшливі таємниці в ньому розкриваються!.. Захопливого вам читання!

Редакція «Пароплава»

Після цілого місяця тривожного мовчання П'єрдоменіко Баккаларіо нарешті відгукнувся. Спершу ми отримали від нього телеграму, а через кілька днів — і посилку з перекладом шостого зошита Улісса Мура. Ви не можете собі уявити, які приголомшливі таємниці в ньому розкриваються!.. Захопливого вам читання!

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м.Харків.**

Ніч видалася ясна, зоряна. Над широким плоскогір'ям, яке далеко на обрії обмежувалося гострими вершинами скель, темним оксамитом розкинулося безкрає, мовчазне небо.

Десь там, невидимий для усіх непосвячених, які не знали до нього дороги, ховався Сад пресвітера Йоана. Цей сад, насправді, був великим замком, що здіймався високо на скелі. Гребінчасті вежі, будівлі, арки й переходи між ними, великі сховища для води, кріпосні стіни тулилися одне до одного, як перелякані діти. Через щілини у вікнах досередини залітав вітер і гуляв уздовж довгих, порожніх коридорів. Замок час від часу тихенько здригався, ніби від холоду. Через ґрати підземних водосховищ внизу тьмяно поблискувала вода. У камінах жевріли дрова. З димарів ліниво вився дим. Павичі з великого саду скупчилися перед хазяйськими дверима й нагадували гігантських перегодованих метеликів.

Тільки одне-єдине вікно в замку яскраво світилося, і це наводило на думку, що там якась велика зала, освітлена безліччю свічок. Біля вікна стояв чоловік і поглядав на аркаду готичних арок, що тягнулися по той бік двору. Він задумливо погладив бороду, а тоді повернувся до довгого сувою тканини, розгорнутого на підлозі. Насправді, то була якась дивна річ: чи то килим, чи то те, що тисячу років потому називатимуть «телеграмою».

Чоловік знову перечитав повідомлення, написане на тканині:

В1таю, СтАрий!

?0 тебе з в1лли Ар20 нав1?аються непр0Хан1 гост1

КРПК

Пригля?ай ?Обре за ?верима Часу

КРПК

І зупини рАз 1 нАзавж?и Обл1в1ю

КРПК

З прИв1том тв1й П1тер

КРПК

Світло свічок затремтіло від протягу: хтось відчинив єдині двері до зали. Чоловік побачив тендітну постать своєї помічниці-китаянки

з тонкими рисами обличчя. Вони чемно вклонилися одне одному, як того вимагали правила етикету.

— Твоє застереження виявилося доречним, — промовила жінка. — Солдати схопили двох чужинців.

— Двох? — задумливо перепитав чоловік.

Він потягнув сувій до каміна й укинув його у вогонь. Тканина потемніла, утворивши чорний дим.

— Значить, нам з тобою, люба, доведеться вирушати в дорогу. І боюся, подорож наша триватиме довго.

Його голос лунав глухо й напружено, ніби під тягарем неприємних спогадів, про які не хотілося нікому розповідати.

Вогонь у каміні несподівано спалахнув іскрами.

Помічниця-китаянка легенько вклонилася:

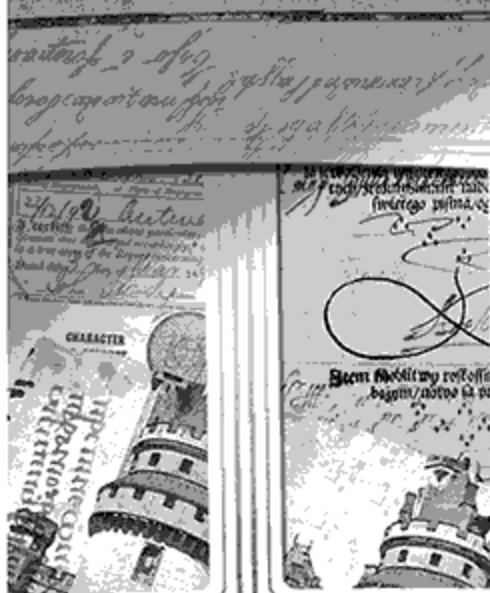
— Негайно зберу речі.

Чоловік почекав, поки знову залишиться на самоті, потім загасив усі свічки, окрім останньої. Він засунув руку під один із гобеленів на стіні, обачливо, аби не спрацювали численні захисні механізми, намацав потаємну схованку і вийняв звідти дерев'яну скриньку, прикрашену золотою інкрустацією. Обережно відкрив її.

Усередині зберігалися ключі з головками у формі тварин. Чоловік уважно подивився вміст скриньки й аж підскочив від несподіванки: не вистачало чотирьох ключів: з алігатором, ібісом, левом і дикобразом.

— Як таке могло трапитися? — питав сам себе, порпаючись у скриньці.

Так і не знайшовши відповіді, загасив останню свічку і зник у темряві.

Розділ (2)
- Сходи -

Джейсон швидко вхопив сестру за рукав і шикнув на неї. Дівчинка вже піднялася до середини сходів:

— Що таке?

Але міцне братове стискання змусило її утриматися від подальших розпитувань.

На сходах, якими вони піднімалися, було темно, хоч в око стрель; прохід між стінами — вузесенький, а стелі взагалі не видно в суцільній темряві. Угорі, де закінчувалися сходи, тьмяно палав смолоскип, освітлюючи великі зачинені двері, за якими хтось гримав, напевно, намагаючись упоратися з металевим засувом.

Близнюки швидко роззирнулися: ховатися було нікуди. Хіба що втиснутися у дві ніші обабіч сходів, де стояли великі, пузаті горщики з пишними рослинами.

Джейсон мовчки вказав сестрі на один із них, а сам кинувся до другого.

Джулія прослизнула до ніші, сховавшись у затісній щілині між горщиком та стіною. Джейсон же вирішив перемахнути через горщик одним стрибком, але зачепився, від чого листя рослини затремтіло й зашелестіло. А хлопець з глухим стуком приземлився з другого боку горщика, і, незважаючи на біль від удару, навіть не писнув.

Двері вгорі на сходах по-театральному різко розчахнулися: зі скреготом металевих навісів і гепанням об стіну. Зсередини вирвався потік яскравого світла, веселі сонячні зайчики застрибали по стінах, зовсім поряд з двома нішами. Джулія побачила черевик Джейсона, що виглядав із-за горщика якраз навпроти неї, але не встигла якось попередити брата: у прольоті показалася огрядна чоловіча фігура й почала повільно спускатися. Дівчина відчайдушно втиснулася в стіну у своїй схованці, сподіваючись, що їх не помітять.

— Тихо, Дзан-Дзан! — хрипло цитнув чоловік. — Чи ти хочеш увесь замок розбудити?!

Дзан-Дзан обережно зачинила за собою двері й рушила слідом за здорованем.

— Ти все взяла? — запитав він для годиться, не чекаючи відповіді.

Помічниця-китаянка несла чималий заплічник із синього шовку, перетягнутий двома міцними мотузками.

— А пастки ми встановили? — продовжував допитуватися чоловік.
Жінка знову промовчала.

— А журавлі? А протяги? А кролі? Ну, не знаю... Авжеж.
Лабораторія в безпеці.

Вони саме проходили повз горщики. Світло смолоскипа коливалося,
і тут Дзан-Дзан вперше заговорила.

— Зачекай... — пробурмотіла вона й зупинилася.

Джулія заплющила очі й закрила обличчя руками, примовляючи
подумки: «Хай вони нас не помітять, хай вони нас не помітять...»

Дзан-Дзан наблизилася до горщика, за яким причаївся Джейсон та
з-за якого виглядав його кросівок.

«Хай вони нас не помітять, хай вони нас не помітять...» — молилася
про себе Джулія.

Дзан-Дзан була мініатюрною китаянкою в химерному круглому
капелюшку та синьому плащі-накидці, зав'язаному на шиї, а донизу
він розходився, наче дзвін. А от у чоловікові легко вгадувався житель
Близького Сходу: не дуже високий, міцно збитий, з чорною бородою,
у довгій чернецькій свиті і геть недоречних до його вбрання черевиках.
Джулія придивилася уважніше, подумавши спершу, що їй привиділося
у мерехтливому світлі, але так воно й було: взутий він був у пару
заношених кросівок.

Дзан-Дзан поскубла якусь рослину в горщику й зібрала жменю
квітів — ромашки.

— Краще взяти ще трішки про запас! — пояснила жінка.

Її супутник кивнув:

— Ходімо! У нас обмаль часу!

Обоє рушили далі.

Джулія обережно визирнула зі схованки, щоб краще їх роздивитися.
Чернець у кросівках ніс великий затріпаний заплічник, обтягнутий
десятком шкіряних ремінців. Обличчя чоловіка здалося дівчині
знайомим. Де вона могла його бачити?

Коли світло їхнього смолоскипа зникло вниз, Джулія вислизнула
з ніші й покликала брата:

— Вилазь уже, вони пішли!

— Ой-ой! — простогнав тихо Джейсон. — Оце так гепнувся!

— Виходь! — порадила йому сестра.

— Легко тобі казати! — пробубонів він, намагаючись поворухнутися.

Джулія ніяк не могла второпати, як він примудрився застрягнути, але якщо судити за численними стогонами та невдоволеним буркотінням, вибиратися зі схованки йому було нелегко.

Нарешті Джейсон показався ліворуч від горщика, підхопив лівого черевика, що якимось дивовижним чином опинився у протилежному кутку, і пригладив рукою скуйовджене волосся, вкрите павутинням та листям.

— Ота ніша — справжня пастка! — заявив він нарешті.

Порадившись кілька хвилин, чи треба їм іти слідом за дивною парочкою, близнюки відмовилися від цієї думки, як від занадто небезпечної. Спершу треба було зрозуміти, де саме вони опинилися.

Тож діти швидко здолали решту сходинок, що вели до дверей нагорі.

— Оті двоє говорили про якусь лабораторію, — промовила Джулія, ступивши на останню сходинку.

— Та чув я.

— І про пастки.

— А ще — про журавлів, протяги та кролів. Я запам'ятав.

— І що б це могло значити?

— Гадки не маю! — Джейсон оглянув двері, втричі вищі за нього, і спробував їх відчинити. — Але в нас є важливіші справи. Треба якнайшвидше знайти Блека Вулкана. І повернутися на віллу Арго, перш ніж мама з татком помітять нашу відсутність. Отже, ми знаємо, що Блек сховався тут, але спершу зібрав усі ключі Кілмор-Кова...

— Разом із Первинним Ключем, — схвильовано перебила його Джулія. — А ще нам треба знайти Ріка!

— Заспокойся. З ним усе добре.

— Але ж...

— Не хвилюйся за Ріка. Ось повернемося до Кілмор-Кова, а він уже там, чекає на тебе, і на... — Джейсон іронічно витягнув губи трубочкою, як для пристрасного поцілунку.

— От дурний! — штовхнула його сестра.

Брат узявся рукою за двері й легенько потягнув їх на себе.

— То тут не зачинено, — промовив він, прочиняючи їх саме настільки, щоб можна було протиснутися крізь них.

Джулія замислилась і аж прикусила губу:

— Джейсоне, ти помітив кросівки?

— Авжеж, — неуважно буркнув він, думаючи про щось своє. Пройшовши у двері, близнюки опинилися на великій терасі із зубчастою кам'яною стіною замість парапету. Посередині тераси потріскувало догораюче вогнище. Ліворуч — вихід на оглядову доріжку, що змійкою вилася кріпосними стінами, які оточували місто. На терасах, що загрозливо нависали над стінами і розташовувалися на однаковій відстані одна від одної, тьмяно поблискували інші вогнища. Швидко роззирнувшись, Джейсон нарахував їх принаймні двадцять.

Нічне повітря було сухим і зовсім не холодним. Із неба, осяяного величезним диском місяця, який щойно піднявся над обрієм, землю заливало чарівним перламутровим світлом.

— Ти мене слухаєш?

— Звісно, — відповів сестрі Джейсон, підійшовши до краю зубчатої стіни, аби поглянути, що там унизу. Але одразу відсахнувся:

— Отакої!

Джулія обережно наблизилася до нього й відчула, як їй несподівано перехопило подих. Унизу під терасою — провалля! Узагалі нічого: ні перед нею, ані під нею, окрім нічної темряви. Куди не кинь оком — напружена, непроглядна тьма.

— Ой, матінко! — прошепотіла вона. — Височенько ж ми забралися!

Та, на відміну від Джейсона, дівчина зуміла опанувати страх і запаморочення, викликані висотою, й спробувала збагнути, де вони опинилися. Замок, а точніше, укріплене місто, був розташований на оточеній урвищами скелі й нагадував змію, що згорнулася клубочком на самому її вершечку. Одразу за кріпосними стінами на кілька сотень метрів униз не було нічого. І лише далеко внизу неохайною купкою поблискували бліді вогники. Схоже, то було якесь невелике поселення, що ховалося серед скель.

— Джейсоне, ти ще тут?

Обличчя брата, яке вже й раніше здавалося блідим через місячне світло, тепер узагалі пополотніло.

— Ти як, усе добре? — занепокоєно спитала сестра.

— Авжеж, звичайно, — намагався не показувати виду той. — А чому ти питаєш?

— Тобі запаморочилося в голові? — допитувалася Джулія.

Джейсон гордовито схрестив руки на грудях і пирхнув:

— Ти що, жартуєш?!

— Бачив, яка круча!? Метрів сто-двісті від землі! Десь удвічі або і втричі вище за віллу Арго...

— Джуліє, досить тобі... — здався нарешті брат. — Бо щось мені якось... недобре...

Дівчина миттю підскочила до нього й підхопила під лікоть:

— Що, в голові паморочиться?

— Трішки... і нудить якось...

— Це від висоти...

— Не може бути! Мені ніколи не буває погано від висоти! Принаймні раніше такого не траплялося...

— Може бути хвилинна слабкість, після падіння...

— Можливо...

Тут коліна Джейсона зрадницьки затремтіли, і Джулія поспішила відвести його подалі від краю, до внутрішньої стіни.

— Сідай, обіприся отут. Доторкнися долонями як слід до стіни. Усе добре! Відчуй, який міцний камінь у тебе під рукою. Нічого поганого не може статися! До того ж: ніяке там не урвище! Так, гірка — і все!

— Джуліє... — пробелькотів брат і вказав пальцем перед собою.

— Що? — спитала вона і, глянувши в той бік, злякано вигукнула: — Ой, матінко!

Дівчина підскочила, стривожено прикривши рота долонею.

Зовсім поруч лежав, здавалося, мертвий чоловік, одягнений, як середньовічний воїн. Спиною він спирався об стіну оглядової доріжки, голова звисала на плече, довгі ноги були витягнуті вперед, а руки все ще стискали держак алебарди.

— Це охоронець? — пробелькотів Джейсон.

— Його вбили оті двоє, — припустила Джулія. — Можливо, вони вбивці...

— Які збирають ромашки?! Щось мені не віриться.

— У чоловіка на ногах були кросівки!

— Авжеж. І мобільний, мабуть!

— Я не жартую! У нього справді були старі кросівки!

Джейсон зітхнув, задихав уже рівніше, обличчя порожевіло:

— Ти роздивилася навколо?! Бачиш, як одягнений отой? Ми — у середньовіччі!

— А я тобі кажу, що...

Хлопець підвівся і підійшов до воїна.

— Поглянь: туніка, плащ, кольчуга і шабля.

— Це називається алебарда, — уточнила Джулія. — Що ти робиш?

— Перевіряю, чи він справді мертвий.

Джейсон приклав руку до обладунків чоловіка. Потім, роздратований тим, що нічого не чує, вивільнив йому зап'ястя, від чого алебарда ковзнула вниз і зупинилася між двома зубцями стіни. Перевіrivши пульс, врешті промовив:

— Та живий він. Чути, як серце б'ється.

Нагнувся, щоб прийнятися до дихання. Від чоловіка тхнуло ромашкою.

— Спить і все.

— Пропоную забиратися звідси, поки він не прокинувся.

Джейсон кивнув:

— Це точно. Куди йдемо?

Сестра вказала у бік оглядової доріжки на кріпосній стіні:

— Якщо не хочемо повернутися у двір, то це, мабуть, єдиний можливий напрямок.

— Добре.

Хлопець відступив від воїна, перечепився через держак алебарди і ледь не впав.

— Джейсоне! Обережно!

Зброя перехилилася й полетіла зі стіни.

— Ой, лишенько! — Джейсон спробував було перехопити її, але перехилившись через стіну й поглянувши униз, його знову занудило. Хлопчик швидко відхилився назад і присів на землю. Вхопився за сестру, щоб підвестися.

— Я ненавмисне... — пробурмотів він.

— Годі тобі! Нічого страшного не сталося.

— Справді. Нічого страшного не сталося, — повторив занепокоєно Джейсон. — Усе добре. Зараз, я віддыхаюся хвилинку і... можемо йти.

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м.Харків.**

Розділ (3)
- Дзвони
Святого Якова -

Ґвендаліна Майнофф сиділа у своїй малолітражці кольору ультрамарин, не в змозі відірвати руки від керма. Автівка не рухалася, двигун вимкнено, тільки двірники через кожні п'ять секунд шкребли по лобовому склу. Дощу не було. Кілмор-Ковська перукарка задумливо втупилася прямо перед собою.

— То я помилилася? — вкотре запитувала саму себе. — Я вчинила погано?

У голові жінки гуло від сумнівів.

Пані Ковенент повелася із нею дуже ввічливо й привітно. Чого, напевно, не можна сказати про Облівію. Та її підступно й нахабно обдурила, інакше не скажеш. Обвела навколо пальця, як мале дівчисько.

— А мені вже тридцять два роки! — заявила Ґвендаліна своєму тьмяному відображенню в лобовому склі. Відігнула сонцезахисний козирок, але відразу закрила, як тільки пригадала, що люстерка там немає. Ухопилася за дзеркальце заднього виду й повернула його так, щоб поглянути собі в очі.

«Я — доросла, розумна й гарненька», — звично подумала перукарка, як то траплялося щоразу, коли вона дивилася на себе в люстерко. Потім спробувала проаналізувати те, що сталося.

— Вони сказали, що їм треба зайти до будинку тільки на хвилинку. Що Манфреду кортіло побачити якісь двері для своєї колекції...

Після кожної фрази Ґвендаліна загинала один палець, як під час лічби.

— Він зайшов разом зі мною, потім Облівія його покликала, а я тим часом закінчувала фарбувати волосся пані Ковенент. Він вийшов і більше не повернувся. Пані Ковенент запитала, куди подівся мій помічник, і мені довелося збрехати, сказавши, що той повернувся до міста пішки. Хоча я навіть гадки не маю, куди він провалився. І тут, у салоні, його теж немає. Отже?

Вісім. Коли залишилося всього два незагнутих пальці, Ґвендаліна збагнула, що тут щось нечисто: вона повелася необережно, повіривши Облівії. «Яка дурепа!» — сказала б її мати, якби жінка про все розповіла.

— Яка дурепа! — повторила своєму відображенню у дзеркалі заднього виду.

Наближався час вечері. За вікном дорогою до Кілмор-Кова блимали вогники фар і пахло смаженим: то пані Фішер, чий будинок стояв через дорогу навпроти, вкинула до киплячої олії кілька великих жмень нарізаної соломкою картоплі, якою сподівалася нагодувати своїх сімох дітей. Десь удалині гавкав собака, кличучи хазяїна.

— А якщо вони щось там поцупили? — подумала вголос Гвендаліна. — Поки я відволікала пані Ковенент, вони спокійно нишпорили по всьому будинку і...

Охоплена цією новою думкою, перукарка почала гризти кісточки пальців, аж поки не скрикнула від болю. Поглянула на сліди власних зубів на вказівному та середньому пальцях лівиці й похитала головою.

— Не хочу, щоб думали, ніби я — злодійка! — вигукнула вона й з відчаю ударила обома руками об кермо, від чого завищав клаксон. — Зрадник! Чому ти втягнув мене в цю халепу?!

Певна річ, жінка мала на увазі Манфреда. Чоловіка з рубцем на обличчі, якого Гвендаліна врятувала на пляжі Китової бухти, привезла до себе додому, вклала на дивані, лікувала й доглядала.

Чоловіка, який заворожив її своїми захопливими розповідями про дивовижні мандри до Венеції, Єгипту та інших екзотичних куточків.

Заворожив і... обдурив!

Гвендаліна відчула, як усередині в ній закипає злість. Знову щодуху вчепилася в кермо так, ніби оце обтягнуте блакитним хутром коло могло допомогти у вирішенні проблем. Але що зроблено — те зроблено. Вони утрюх приїхали до вілли Арго, а повернулася Гвендаліна вже сама. Звідси їй було видно, як засвітилися вікна у віллі на самому вершечку скелі. Якими б не були наміри Облівії та Манфреда, назад дороги немає.

Тепер залишається лише одне: вибачитися.

І пересвідчитися в тому, що вона не накоїла іншої біди.

— Думай, Гвендаліно, воруши мізками... — наказувала сама собі молода жінка.

Почекала, поки двірники на лобовому склі вшосте махнуть туди-сюди, і промовила:

— Якщо я розповім про це матері...

Але навіть не договоривши, висловила нове припущення:

— Якщо я негайно зателефоную Ковенентам або повернуся до них..., то втрачу гарну клієнтку, — це ж ясно, як день! А може, попередити агента Смітерса?

Непогане рішення. Але як? Зателефонувати? Смітерс її відразу впізнає. Можна було б надіслати йому анонімного листа, з літерами, вирізаними із газет та журналів і наклеєними одна по одній. Але Гвендаліна терпіти не могла, коли їй під нігті потрапляв клей. То що робити?

І тут їй сяйнула чудова думка, неначе провидіння з неба. Точніше, не сяйнула, а долетіла через вуха: задзвонили дзвони церкви Святого Якова.

— Отець Фенікс! — радісно вигукнула перукарка.

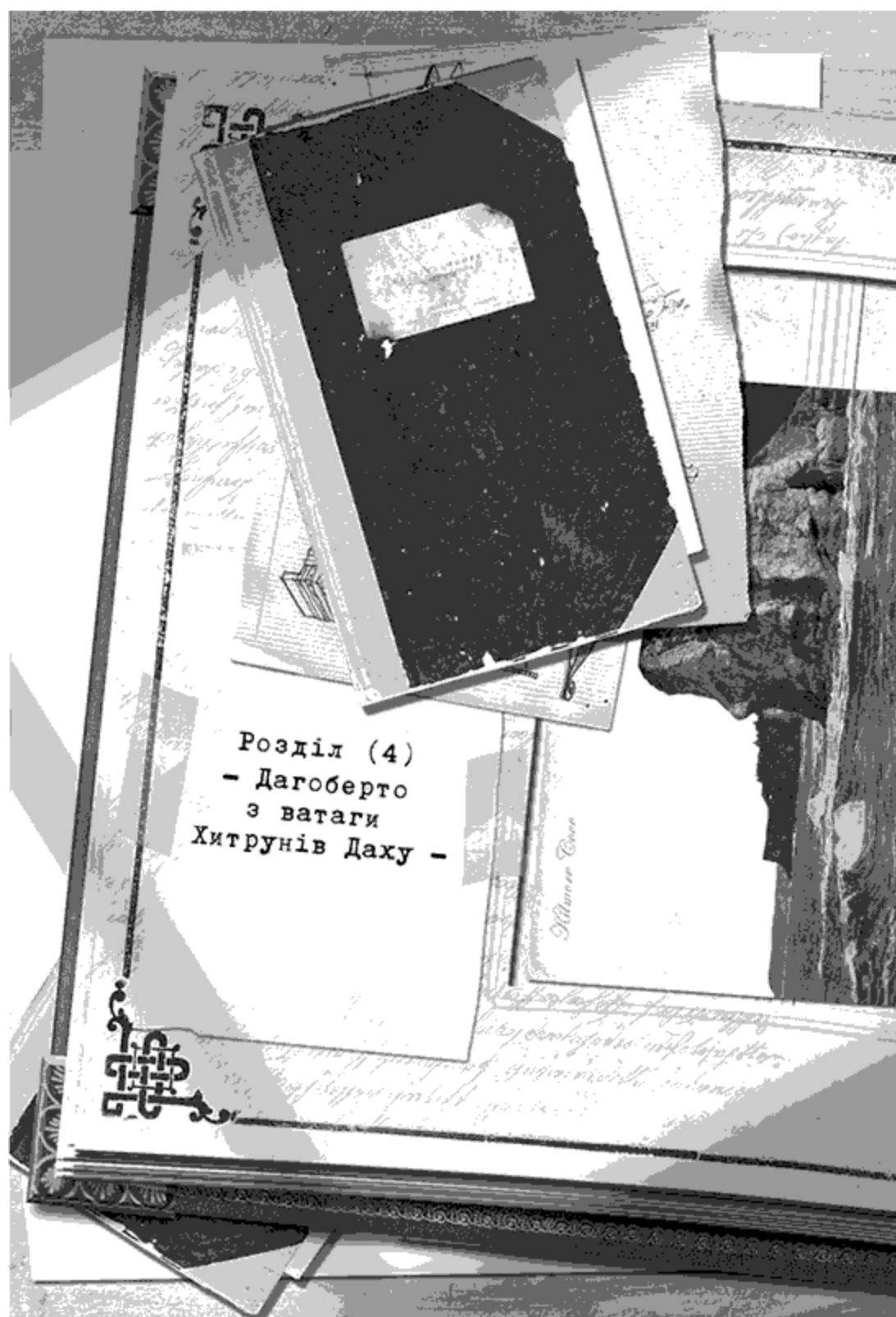
Завела двигун, швидко вимкнула двірники, увімкнула поворотник і розвернулася посеред вулиці, дивом не зачепивши одного з котів пані Біглз, який з переляку стрибнув аж на вершечок ліхтарного стовпа.

Уже багато років Гвендаліна не сповідувалася. Але чим більше перукарка про це думала, тим бажання отримати пробачення за скоєне видавалося їй, без сумніву, найкращим виходом зі скрутного становища, у якому вона опинилася.

До того ж отець Фенікс не належав до любителів поплескати язиками. Більше того: був мовчазним і, як справжній пастор, умів берегти повідані йому таємниці.

Припаркувавшись на майданчику перед церквою, Гвендаліна рушила в напрямку ще освітленої ризниці, на ходу пригадуючи основні правила сповідання. Підняла голову. Під ринвою, де, напевно, ще зберігалися рештки денного тепла, тулилися одне до одного голуби.

— Одного гріха для сповідання досить? — задумливо промовила вона, стукаючи у двері отця Фенікса. — Чи краще придумати ще один, щоб не виглядати простушкою?

Розділ (4)
- Дагоберто
з ватаги
Хитрунів Даху -

Джейсон усе впевненіше рухався вздовж оглядової доріжки, тримаючись подалі від краю стіни, і поступово заспокоювався.

Поряд із ним мовчки йшла Джулія. Дівчина вдивлялася в нічний морок, що чорним морем розстелявся внизу, запаморочливий, безмежний. А коли над горою піднявся великий повний білий місяць, що нагадував величезну більярдну кулю, стало зрозуміло, що долина навколо замка була безлюдною: жодної будівлі чи дороги. Єдине поселення виднілося під урвистою скелею, де хатинки ліпилися одна до одної, немов накидані купою коробки.

Джейсон, що йшов подалі від краю доріжки, спостерігав, як біле місячне світло поступово заливає сріблом десятки дахів, палаців, арок, статуй та фонтанів, башти, віковічні дерева, великі й малі дворики, провулки, димарі та вікна містечка, захищеного зусібіч міцними стінами.

Наближаючись до другої тераси, близнюки почули потріскування ще одного вогнища. Вони притихли й далі намагалися рухатися беззвучно. Останні метри, взагалі, здолали поповзом.

Коли діти нарешті визирнули на терасу, то від полум'я на них війнуло привітним, заспокійливим теплом. Однак несподіване яскраве світло засліпило очі, а тому вони не відразу помітили небезпеку: по той бік від вогнища лежав ще один воїн.

— І цей спить! — вигукнув Джейсон, щойно помітив його.

Позаду вояка виднілися сходи: круті, вирубані у скелі східці, що вели вниз, на внутрішню вуличку.

— Підемо туди?

— Не знаю. Спробуймо поглянути...

Хлопчик усівся на землю й розгорнув щоденник Улісса Мура. Почав гортати, перескакуючи перші сторінки і зупиняючись поглядом на численних невеликих мапах і схемах. То були накреслені червоним олівцем маршрути, що вели через провулки, кімнати, сходи й підвали. На кожному повороті стояли позначки-вказівники: «праворуч», «спуститися», «знайти дверцята».

Кожен маршрут був позначений двома назвами, які відповідали двом червоним хрестикам: точка старту і точка фінішу, як у своєрідних змаганнях.

— Від Цокаючої крамниці до Кухні ста вогнів, — читав Джейсон, гортаючи сторінки. — Від Місця мессера Латта до Сходів дозорного. Від Зали верховної ради до Бібліотеки стогонів... Що за дивні назви?!

Джулія озирнулася довкола, аби зорієнтуватися. Вказала братові на дві башти, що проглядали крізь темряву, наче дві годинникові стрілки.

Джейсон знову взявся поспіхом гортати щоденник: Сад павичів, Підвал брехунів, Широкий шлях, Зала сірих танців, Палац галасливих подушок... Але ніяких башт.

— Про тераси там є? — висловила припущення дівчинка.

— Промокла тераса? Балкон чотирьох вітрів? Уступ втомленого орла?

— Пошукай монастирський дворик.

— Слушна думка!

— Яка ще слухна думка?! — обурилася Джулія.

— Пошукати монастирський дворик.

— Я не казала тобі шукати монастирський дворик!

Джейсон на мить підвів очі від щоденника:

— Хай і так, але все одно це слухна думка.

Вогнище палало за спинами близнюків і від їхніх силуетів потягнулися довгі, чорні тіні.

— Дворик втраченого часу! — вигукнув Джейсон, змахнувши щоденником у сестри просто перед носом. — От бачиш! Є!

— А це точно він?

— Втрачений час... Двері Часу... На схемі маршрут пролягає прямо сходами кріпосних стін...

— Тоді він.

— І доходить до... — Хлопець схилився над щоденником, — до Жерла лави.

— І що ми збираємося робити у Жерлі лави?

— То може бути відправна точка для пошуків Блека... Вулкана.

Джулія непевно стелула плечима.

— Або ж звідти ми могли б... — Джейсон повернувся на кілька сторінок назад, — вирушити маршрутом, що веде від Жерла лави до Широкого шляху чи... до Водограю вічної молодості.

— Джейсоне? — покликала його сестра.

— Що?

— Ти це теж чув?

— Ні. Що саме?

— Схоже на... — дівчина похитала головою. — Та ні, нічого. Здалося.

Джейсон спустився першим. Джулія востаннє озирнулася довкола, перш ніж рушити слідом вузькими східцями.

Коли брат із сестрою відійшли на достатню відстань, з темної безодні за стіною на терасу влетів металевий гак, до якого був прив'язаний тонкий шкіряний шнур. Гак увігнався в щілину між камінням, неначе пазур хижого птаха, і шнур натягнувся. За мить між двома зубцями кріпосної стіни вигулькнула худорлява постать. Незнайомець озирнувся, пересвідчуючись, що його ніхто не бачить, і спритно вискочив на терасу. Швидким рухом висмикнув гака, змотав шнур і перекинув за плече, де вже висіло кілька інших мотків.

То був підліток, майже хлопчик. Він нечутно, мов мишка, підкрався до охоронця, що продовжував спати, і поцупив у того калитку з монетами.

Потім підкрався до сходів. Завмер, прислухаючись. Почув голос Джейсона, який пропонував звернути праворуч, — і рушив слідом.

Блюзники йшли і йшли, звертали то праворуч, то ліворуч, проходили через тіняві садки, прямували довгими, вузькими коридорами, порожніми залами, занедбаними куточками, куди не проникало навіть місячне світло. І щоразу зупинялися й завмирили, почувши чийсь кроки. Але то якийсь старий блукав вулицями, шукаючи невідомо чого, або проходила нічним дозором сторожа.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ